

visa att vi inte voro ute i och för några arkeologiska grävningar. *En* spade på 14 man tyder icke på något vidare intresse för fornlämningar. Spaden var med för att plana marken för tältet, förbättra landningsplatser, bära glödande kol från lägerelden, rödja väg genom vassen och dylikt. Alla dessa skenbara bagateller äga en viss betydelse emedan de stå i intimt samband med en av paragraferna i den instruktion som givits från Nanking och vars upphovsman var undervisningsministern, vilken i sin ordning blivit anmodad av vissa lärde män i Peking att förbjuda *all* sorts arkeologisk verksamhet och grävning inom vår expedition. Därför räckte *en* spade till för Lop-norfärden och därför kommanderade jag nu:

”Gå efter *spaden!*” Under de följande timmarna hade jag — trots Pekings avoghet — givit rätt mycket för att ha tio spadar till vårt förfogande.

Emellertid fördes Sadik och jag av gravens upptäckare till den intressanta platsen på mesans västra sluttning. Den var belägen 17,5 m. över vattenytan. Mesans krön reste sig 25 m. över vår landningsplats.

Några av våra roddare voro redan ivrigt sysselsatta med att gräva upp den grunda graven och använde därvid blotta händerna eller trästumpar som lågo kringpridda på marken. Graven, som befann sig på en liten altan — eller terrassformig jämn yta, var tydligen en massgrav, ty redan vid min ankomst hade männen på dess rand uppradat tre skallar och ett antal andra skelettdelar och åtskilliga trasor av klädesplagg.